

„Mis aga? Sul 'pole ju muud tegemist, kui minu sõnu walwata ja neid näutumaks käänata, ning mind wihastada, kus aga mahti saad, ja kiusupunn!“

Sähärdusel lustilikul toonil laulis õrnate edasi kuni puhkama heitsid. See wist oli tema õhtu laul ja palwe. Ei saanud mees enne rahu, kuni uni neid ära wõitis. Siis wast walitses waihus sääl Tang'ide majas.

Ning selles waihuses oliwad kaks äparduse alused meest otse surma hirmus — sell wõdras toas ja toa omanik wõdras köögis, wiimasel oli õige õude põli. Jalg walutas tal hirmsaste ja mure, kes ometi tema toas peaks olema, waewas teda. Suure waewaga asus ta ühe kummuli ämbri pääle. Kõidewel iste liikus alati ja sundis teda tahtmata walutama jalga tõukama. Nii hirmust ja walust piinatud kükitas ta mitu tundi sääl ja leidis aega, rohkest selle üle järele mõtelda, mis sellest küll wälja tuleb, kui inimene wägise paari kopiku hoiukassasse ahnitseb saada, õnnetu õõ-kapukas oli dieti kimpu sattunud. Kui pikad oliwad need tunnid, kuni päew kiinama hakkas! Noh ometigi! Waewalt näitawad end sügise päewa esimesed loidu liired, sääl tegi hr. Rahuleid katsed ülesse tõusmisele, et sellest wõdrast kohast ära minna. Müüd nägi ta

ta weetraani, lonkas ligemale, lastis wärsket wett haawa pääle ja mässis käterätiku ümber, mis sääljamas warna külges rippus. Parajaste pööras ta traani kinni, sääl nägi ta enese ehmatuseks, kuida tema toa ukse awati, üks wõdras mees astus ette- waatlikult wälja, wahtis hoolega enese ümber ja ruttas siis tasakeste mööda treppi alla. Nii palju tema haige jalg seda lubas, lonkas hr. Rahuleid enese tuppa, pööras ukse lukku ja heitis siis, puru- wäsinud ja ärarampind, prantsaki! rahutuma unele maha. Ta oli ju nii kaugele jõudnud, et und nägi, nimelt, kuida salk hirmsaid rööwliid tema kallale lippusiwad, sääl äratas teda juba wali paugutamine wastu ukse pihta.

„Kes sääl on?“ uuris haawatud jala omanik pool uniselt.

„Mina, Tang, teie majaperemees!“

„Mis t'e tahate?“ urises hr. Rahuleid tufaselt.

„Mul oleks waja, paar sõnakest teiega rääkida“, andis Tang alandlikult wastuseks.

Üsna häda sunnil tõusis nii piinatud hüüriiline ülesse, tassis end ukse juure ja awas seda. Walu pärast pigistas hambad kokku, 'na mis krigin taga.

Oli Truuta tüür moorike, oli tema mees seda heldema loomuline. Naene oli talle nii palju käs- lusi ja nõuandmisi wõfese juhtumise pärast annud,